

Birkaç gün önce yayınlanan Le Monde Diplomatique'in Almanca Ocak 2022 sayısında ABD ve öncelikle Batı Avrupa ülkelerinde sosyalist ve sosyal demokrat örgütlerin durumuyla ilgili uzun bir inceleme yazısı vardı. Sosyalist ve sosyal demokrat örgütlerin işçi sınıfı tabanı ile bağlarının son 25 yılda nasıl koptuğunu anlatıyordu. Bununla ilgili bir video yapmayı düşünmüştüm, sonra vazgeçtim. İşçi sınıfının kendisine Marksizm tarafından atfedilen özelliklere sahip olmadığını ve bütün 20. yüzyıl pratiğinin de bunu gösterdiğini ilk videolarda anlatmıştım. İşçi sınıfı sosyalist mücadelede yer alacaklardan birisidir, temeli ve öncüsü değildir. Küçük üreticilik (kent ve kır) Ekim devrimi dahil 20. yüzyıl devrimlerinde işçilerden daha önemli rol oynamıştır.

Bunu ilk videolarda anlattığım gibi iki kitapta da açıklamıştım.

İlki 2016 Ekim'inde yayınlanan **Geleceğe Dönüş**'tür.

İkincisi ise **Sosyalizmden Kapitalizme Geçiş – Bulgaristan ve Romanya Örnekleri**'dir.

Her iki kitap da www.engineerkinerkitaplar.blogspot.com da bulunabilir.

Geleceğe Dönüş ismiyle kastedilen gelecek umudunun kaybolmasıyla sosyalist mücadelenin dünya çapında zayıflaması ve bunun yeniden nasıl kazanılabileceğiydi.

ABD, Fransa, İngiltere, Almanya gibi ülkelerde işçi sınıfı faşistleri seçmeyi tercih ediyor. Oranlar ülkelere göre değişmekle birlikte Fransa ve İngiltere örneklerinde durum açık olarak ortadadır.

Almanya'nın bu konuda geçmişi de bulunuyor. Nazi partisi NSDAP'nin SBKP'den sonra en büyük parti olan Almanya Komünist Partisi'nin tabanından da militan kazanarak iktidara nasıl yürüdüğünü okuyun demeyeceğim çünkü işçi sınıfı devrimcileri nasıl olsa anlamayacaklar. 1930'lu yılların başlarında Berlin'deki SS saldırı birlikleri bünyesinde eski komünist partisi üyelerinin üçte bir oranında bulunması onlar için anlaşılmasa bir şeydir.

Dünyada solun atak yapabildiği tek yer Latin Amerika ülkeleridir: Venezüella, Bolivya, Şili, Nikaragua ve bunlarda da işçi sınıfı önderliği gibi özellikler görülmez.

Bunları referans verip geçmek gerekiyor çünkü yıllardan beri beliyorum ki çok konuşacaklar, alıntılar yapacaklar ve daha sonra da sessizce kabul edeceklerdir.

Mecburlar çünkü teori üretemiyorlar. Yapabilecek olanın 1991'den beri geçen 30 yılda yapabilmiş olması gerekirdi.

20 yıl kadar önce dağılan sosyalist ülkelerde burjuvazinin komünist partilerinden çıktığını, bu ülkelerdeki işçilerin bırakın itirazı, yıkıma gönüllü katıldıklarını anlattığımda da türlü çeşitli itirazlar olmuştu. Diyelim 15 yıl kadar sonra kabullenmek zorunda kaldılar.

Bu yıl mı olur bilemem ama Polonya'nın tarihini inceleyen bir kitap hazırlayacağım. Bu ülkede kapitalizm için mücadelenin önderi işçi sınıfıdır.

20. yüzyılın başlangıcı ve sonları komünistlerin kitle halinde burjuvaziye geçmesiyle karakterize olur.

1914'te Birinci Dünya Savaşı başlarken o yıllarda sosyal demokrat adını taşıyan komünist partilerinin büyük bölümü savaşta kendi burjuvazilerini desteklemişti.

1989-1991'de ise ne olduğunu biliyorsunuz.

Sırada hazırladığım Yugoslavya ve Arnavutluk kitapları bulunuyor.

Milliyetçilik ve başka halklara düşmanlık komünistlerin sık kullandığı bir motiftir. Lenin'den alıntı yapmayı bırakın da bir yüzyıllık hayata bakın.

Bulgaristan ile ilgili kitapta bunu da anlattım.

Yugoslavya'da Sırp milliyetçiliğinin örgütlenmesinde en önemli rol Sırbistan Komünist Partisi'nindir. Milosevic bu partinin genel sekreteridir.

Sizler farkında değilsiniz ama işçilerin de içinde bulunduğu halkta geleceğe umut sona erdi. Sosyalistlere (isterseniz komünistler deyin) güvenmiyorlar, inanmıyorlar. Hayat ortada, neden güvensinler ve inansınlar.

Kahramanca ölümler bu güvensizliği geçici olarak örtebiliyor ancak...

Geleceğe dönebilmenin ilk koşulu 20. yüzyılda iktidardaki sosyalizm tarihini ve bundan çıkan sonuçları iyi analiz etmektir.

Uzatmayayım, bu kadarı yeterlidir.